

alligevel vil den målsætning kræve en enorm indsats af hele verdenssamfundet.

Fødevarerikkerhed, mad til alle mennesker på Jorden, er en fundamental rettighed og en international forpligtelse, der ikke står til diskussion, og det internationale samfunds forpligtelse til at sikre denne rettighed for verdens fattige er som nævnt det, FAO-fødevarekonferencen i Rom handler om.

Fødevarerikkerhed og bekæmpelse af absolut fattigdom er ikke nye punkter på den internationale dagsorden. I 20 år har FN haft fødevarerikkerhed på dagsordenen, og i de tyve år er situationen blevet mere og mere kritisk. Der har været alt for meget snak og alt for lidt handling – det er der ingen tvivl om – og for meget bureaukrati, for meget misbrug og for få gode, konkrete resultater og helt sikkert også manglende vilje eller evne til samarbejde mellem FAO og andre dele af FN-systemet.

Mangelen på resultater har fået mange til at kræve den multinationale FN-bistand fjernet til fordel for udelukkende bilateral bistand, men i Socialdemokratiet vil vi fortsat sikre dansk deltagelse i de internationale hjælpeorganisationer. Hvordan skal vi ellers forpligte hinanden i det internationale samfund? De fattiges ret til mad og drikke er og skal fortsat være et fælles internationalt ansvar.

Gennem Danida arbejder vi fortsat med udgangspunkt i en fifty-fifty-fordeling mellem multilateral og bilateral bistand, men udviklingen står ikke i stampe: Den lokale fødevarerproduktion får flere penge, og der bruges mange kræfter på en omlægning af den danske bistand fra projektbistand til sektorbistand. Sektorbistand skal sikre, at de ressourcer, der anvendes, også fører til en mere effektiv, langsigtet og bæredygtig fattigdomsbekæmpelse.

I langt højere grad end tidligere lægges ansvaret for udformningen og udførelsen af bistandsprojekterne nu over på modtagerlandene og på de lokale kræfter, men forudsætningen for, at modtagerlandene kan leve op til det nye ansvar, er, at der politisk og organisatorisk eksisterer de nødvendige kræfter.

Derfor er det en stor udfordring for Danmark at bidrage til opbygning af de kræfter, hvis de ikke eksisterer i forvejen, og det gælder i særlig grad kvinderne, som bærer de største byrder, op til 90 pct., i de fattige lande.

Den danske strategi nytter noget; det kan vi jo se på OECD's bedømmelse af den danske udviklingsbistand, hvor OECD giver Danmarks bistand topkarakter.

Danmark har en lang og god tradition for seriøs bistandspolitik internationalt gennem FN's organisationer og specielt bilateralt, hvor staten i samarbejde med de mange kvalificerede danske frivillige og ikkestatslige organisationer går foran og sætter standarder for den internationale udviklingsbistand. Den udvikling skal fortsætte. Derfor skal vi fremover aktivt forfølge de samme mål i den multilaterale bistand.

Der er heller ingen tvivl om, at der er opbakning bag den danske linje. Det kan vi se både i slutdokumentet fra det sociale topmøde i København og nu også i det foreløbige udkast til slutdokumentet i Rom.

Gældseftergivelse til de fattige lande er et dansk fingeraftryk på slutdokumentet i Rom, og regeringen fik allerede på det sociale topmøde i København sat dette punkt på dagsordenen.

Vi kan også se, at der er en uløselig sammenhæng mellem fattigdom, befolkningstilvækst og fødevarerikkerhed; det kan de seneste års topmøder og i øvrigt almindelig sund fornuft bekræfte.

Det er store udfordringer, FN-topmødet behandler i den sammenhæng, og jeg synes, de store spørgsmål og udfordringer, som udkastet til FAO-slutdokumentet lægger op til, på behørig vis sætter indholdet af dagens forespørgsel i relief.

Selvfølgelig skal udvikling af landbrug og fødevarerindustri i de fattige lande også foregå på et miljømæssigt bæredygtigt grundlag, og det vil vi hjælpe med til. Vi skal sikre os, at stadig flere lande føler sig forpligtede til ikke blot at forstå, men også acceptere, at bæredygtighed også er et spørgsmål om miljø, økologi og biodiversitet.

Men vi skal også sikre, at udviklingen er bæredygtig på lang sigt, og vil vi sikre, at udviklingen også er bæredygtig på lang sigt, kommer vi ingen steder ved alene at diktere økologi og ren teknologi. Vi skal også hjælpe modtagerlandene på deres egne præmisser, og de præmisser er i første omgang rent vand og mad og sikkerheden for og kvaliteten af disse komponenter.

Vi skal også bevare en genetisk mangfoldig ressourcebase som grundlag for produktionen og til sikring af en forbedret fødevarerikkerhed og fødevarerikkerhed.

Fattigdomsbekæmpelse er den eneste vej til en bæredygtig løsning på fødevarerproblemet, og det kræver vækst. Der findes intet alternativ hertil, og ressourcerne er til stede.